

5/4744

**AKADEMIA
OBRONY NARODOWEJ**

Mjr dr Zbigniew KLAWITTER

**METODY I TREŚĆ PRACY ZESPOŁÓW
FUNKCJONALNYCH NA STANOWISKU
DOWODZENIA WOJSK LĄDOWYCH**

Cz. IV

ODPRAWY KOORDYNACYJNE

BIBLIOTEKA GŁÓWNA - ARCHIWUM
Dr cwid.
Akademii Obrony Narodowej

53683

WARSZAWA

2001

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

**WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA DOWODZENIA I ŁĄCZNOŚCI**

Mjr dr Zbigniew KLAWITTER

**METODY I TREŚĆ PRACY ZESPOŁÓW
FUNKCJONALNYCH NA STANOWISKU DOWODZENIA
WOJSK LĄDOWYCH**

Cz. IV

ODPRAWY KOORDYNACYJNE

SPIS TREŚCI

WSTĘP	5
1. ODPRAWY KOORDYNACYJNE.....	7
1.1. Cel i miejsce odpraw koordynacyjnych w cyklu decyzyjnym.....	7
2. UKŁAD ODPRAW KOORDYNACYJNYCH	10
2.1. Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej zapoznaniu z wariantami działania wojsk własnych	10
2.2. Przykładowy przebieg odprawy	12
2.3. Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej stawianiu zadań.....	17
ZAKOŃCZENIE	20
LITERATURA.....	21
ZAŁĄCZNIKI.....	22

WSTĘP

Cykl decyzyjny procesu dowodzenia to ukierunkowany i powtarzający się cykl myślenia i działania na wszystkich szczeblach i we wszystkich obszarach dowodzenia. Cykl decyzyjny procesu dowodzenia przebiega w czterech podstawowych fazach. Są to:

- ustalenie położenia;
- planowanie;
- stawianie zadań;
- kontrola.

Spośród czterech faz cyklu decyzyjnego procesu dowodzenia, faza druga – planowanie - odgrywa rolę szczególną. W tej wreszcie fazie powstają warianty działania wojsk własnych, które są następnie w ramach odpraw koordynacyjnych szczegółowo rozważane i porównywane w celu stworzenia dowódcy jak najlepszych warunków do podjęcia decyzji. W ramach planowania podejmowana jest też decyzja, formułowany i ogłaszany przez dowódcę zamiar działania.

Niniejsze opracowanie ma na celu przedstawienie układu oraz ewentualnego przebiegu odpraw koordynacyjnych, które stanowią ważne i użyteczne „narzędzie” w rękach organizatora cyklu decyzyjnego na każdym szczeblu dowodzenia.

W swojej treści merytorycznej opracowanie zostało uzupełnione o wnioski i doświadczenia kadry dydaktycznej i studentów AON, pozyskane w trakcie różnego rodzaju zajęć, ze szczególnym uwzględnieniem ćwiczenia dotyczącego działań taktycznych oddziału. Dlatego też przedstawione przykłady i załączniki odnoszą się do szczebla brygady zmechanizowanej, będącej przedmiotem rozważań w tym ćwiczeniu.

Autor niniejszego opracowania ma nadzieję, że stanie się ono przydatnym źródłem w procesie dydaktycznym dla kadry, studentów i słuchaczy Akademii Obrony Narodowej.

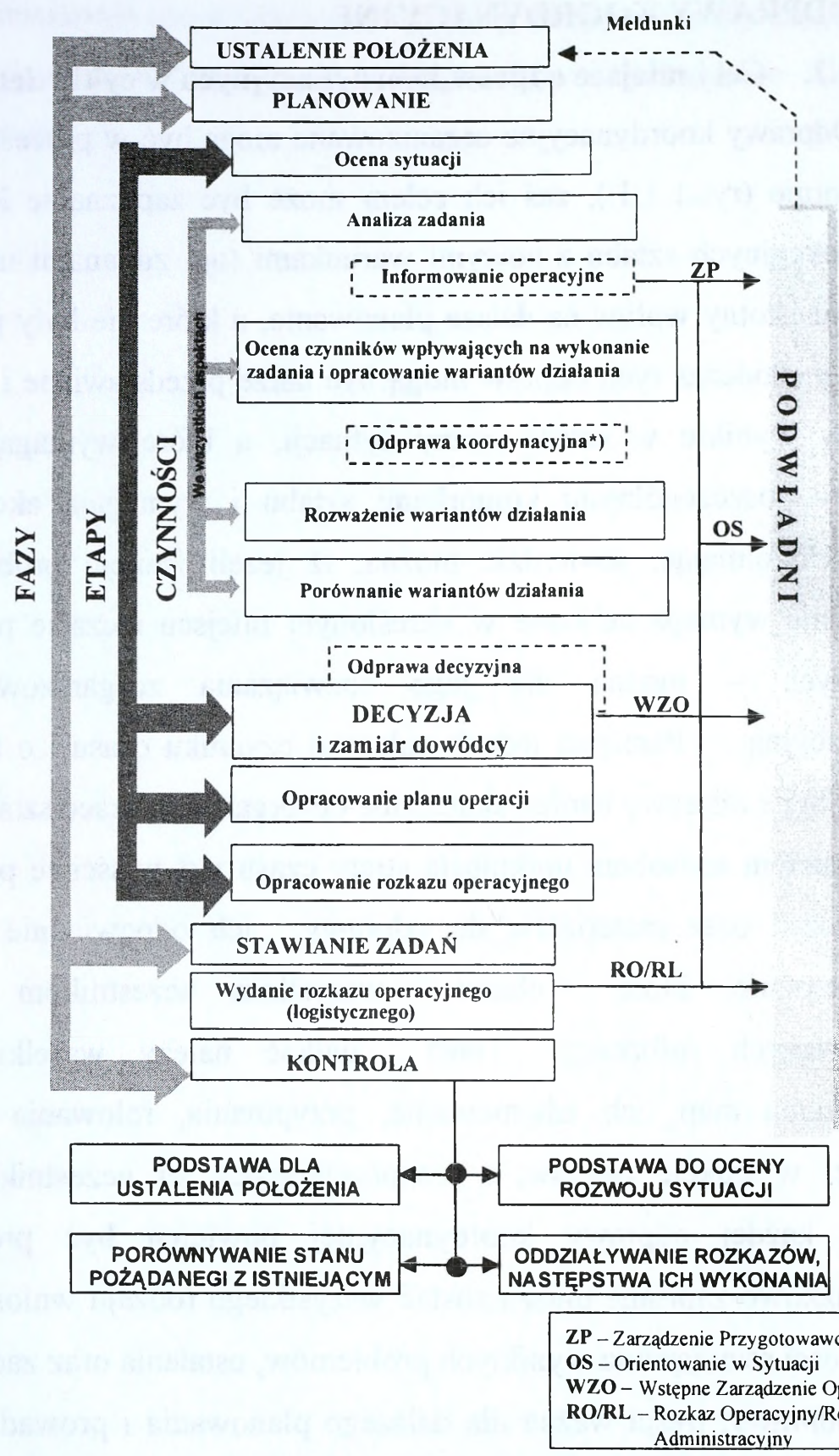
1. ODPRAWY KOORDYNACYJNE

1.1. Cel i miejsce odpraw koordynacyjnych w cyklu decyzyjnym.

Odprawy koordynacyjne organizowane mogą być w procesie planowania wielokrotnie (rys.1.1.1.), zaś ich celem może być zapoznanie kierowniczych osób funkcyjnych sztabu z nowymi warunkami (np. zmianami na polu walki) mającymi istotny wpływ na dalsze planowanie, a które nie były przedstawiane wcześniej. Podczas tych odpraw mogą być także przedstawiane i dyskutowane problemy wynikłe w czasie oceny sytuacji, a które wymagają uzgodnień pomiędzy poszczególnymi komórkami sztabu i wymagają akceptacji szefa sztabu. Uogólniając, stwierdzić można, iż jeżeli istnieje problem, którego rozwiązanie wymaga zebranie w określonym miejscu i czasie pewnych osób funkcyjnych – można dla jego rozwiązania zorganizować odprawę koordynacyjną. Pamiętać jednak należy o czynniku czasu i o tym, że zbyt częste i długie odprawy bardzo skutecznie dezorganizują pracę sztabu..

Ważnym sposobem uniknięcia straty czasu jest właściwe przygotowanie pomieszczeń oraz materiałów do odprawy, ich odpowiednie usytuowanie i rozwieszenie, które ułatwi wszystkim uczestnikom zrozumienie prezentowanych informacji. Toteż unikać należy wszelkiego rodzaju przewieszania map, ich zdejmowania, przypinania, rolowania oraz innych czynności w trakcie odpraw, rozpraszających jej uczestników. Ponadto przebieg każdej odprawy koordynacyjnej powinien być protokołowany, a obowiązkowo zapisane muszą zostać wszelkiego rodzaju wnioski dotyczące konieczności rozwiązania wynikłych problemów, ustalenia oraz zadania wydane w toku odprawy; treści ważne dla dalszego planowania i prowadzenia działań oraz inne informacje w zależności od potrzeb oraz wynikające z celu i przebiegu.

Odpowiedzialnym za powyższe przedsięwzięcia jest szef komórki funkcjonalnej stanowiska dowodzenia, której obszaru problemowego dotyczy odprawa koordynacyjna.

Rys. 1.1. Przebieg cyklu decyzyjnego procesu dowodzenia.

Źródło: *Metody i treść pracy zespołów funkcjonalnych na stanowisku dowodzenia Wojsk Lądowych*, AON, Warszawa 2000, s. 29.

Układ odprawy oraz to, kto ma być na niej obecny nie jest określone w dokumentach normatywnych, zależy to jedynie od przedmiotu odprawy.

Dowódca uczestniczy w odprawach koordynacyjnych, w sytuacji, gdy uzna za konieczne, lub gdy rozpatrywane problemy wymagają jego obecności. Wszelkie odprawy powinny odbywać się w wydzielonym w tym celu pomieszczeniu (sali, namiocie odpraw). Należy unikać prowadzenia odpraw w pomieszczeniach pracy zespołów funkcjonalnych, ze względu na dezorganizację ich bieżącej pracy.

2. UKŁAD ODPRAW KOORDYNACYJNYCH

2.1. Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej zapoznaniu z wariantami działania wojsk własnych.

Po opracowaniu wariantów działania, jeżeli czas na to pozwoli celowe jest zorganizowanie odprawy koordynacyjnej, podczas której z opracowanymi wariantami działania zapoznawani są kierownicy wszystkich zespołów funkcjonalnych stanowiska dowodzenia. Celem takiej odprawy jest umożliwienie specjalistycznym zespołom SD rozpoczęcia opracowywania swoich wariantów – koncepcji wykorzystania sił i środków wsparcia i zabezpieczenia – odpowiednio do wariantów działania ustalonych przez Zespół Planowania Centrum Dowodzenia. Należy jednak pamiętać, iż stopień szczegółowości oraz zakres wariantów specjalistycznych będzie różny w zależności od specyfiki rodzaju wojsk. Nie mogą one również odbierać inicjatywy i swobody działania dowódcom jednostek rodzajów wojsk. To dowódcy konkretnych jednostek specjalistycznych, nie zaś oficerowie sztabu, podejmują ostateczne decyzje w zakresie wykorzystania podległych sobie sił. Możliwym jest także, aby podczas tej odprawy dowódca zapoznał się z efektami dotychczasowej pracy sztabu w tym zakresie. Może on zaaprobować opracowane warianty działania, zgłosić swoje uwagi, spostrzeżenia, polecić je zmodyfikować lub nakazać niektóre z nich odrzucić. Podkreślić należy, że warianty działania w toku planowania są „organizmami żywymi” i stosownie do prowadzonych analiz, kalkulacji oraz zmieniającej się sytuacji można (i należy) je modyfikować dążąc do identyfikacji najlepszych sposobów wykonania zadania.

Podczas pracy sztabu wypracowane zostają warianty działania, czyli potencjalne sposoby wykonania postawionego przez przełożonego zadania. Każdy z tych wariantów powinien określać:

- siły przewidziane do wykonania zadania;
- kolejność i sposób jego wykonania;

- punkt ciężkości, rejon kluczowy;
- zasadnicze terminy.

Metoda przygotowania i forma przedstawienia wariantów zależy w dużej mierze od oficerów, którzy je wykonują. Pamiętać należy, iż treści prezentowane w wariantach są znacznie ważniejsze, niż forma ich przygotowania. Zawsze jednak każdy z wariantów powinien odpowiadać na następujące pytania:

1. co?
2. kto?
3. kiedy?
4. gdzie?
5. w jaki sposób?
6. w jakim celu należy wykonać?

Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej zapoznaniu z wariantami działania wojsk własnych może być następujący:

1. Wprowadzenie – szef sztabu.
2. Przypomnienie zadania własnego i myśli przewodniej dowódcy – szef sztabu.
3. Krótkie wnioski z oceny terenu oraz prawdopodobny sposób (sposoby) działania przeciwnika – szef Zespołu Rozpoznania Centrum Dowodzenia.
4. Przedstawienie opracowanych wariantów działania wojsk własnych – szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia.

Dla każdego wariantu określa się:

- a. Sposób wykonania zadania, w tym punkt ciężkości (rejon o kluczowym znaczeniu)
- b. Ugrupowanie bojowe (zazwyczaj bez wskazywania konkretnych jednostek) oraz wstępny podział sił (na zasadzie *bcz z kz*, *bz bez kz z kcz*, *wzmocniony bz*, *itp.*).

5. Pytania, wyjaśnienie niezbędnych szczegółów lub niejasności – oficerowie specjaliści obecni na odprawie, szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia.
6. Wytyczne do dalszej pracy, ewentualne uaktualnienie planu pracy dowództwa – szef sztabu

2.2. Przykładowy przebieg odprawy koordynacyjnej poświęconej zapoznaniu z wariantami działania wojsk własnych.

Po zebraniu wszystkich niezbędnych osób funkcyjnych stanowiska dowodzenia szef sztabu rozpoczyna odprawę koordynacyjną poświęconą przedstawieniu wariantów działania wojsk własnych.

Szef sztabu – Panowie oficerowie układ odprawy koordynacyjnej przedstawia się następująco:

1. Wprowadzenie – **Szef sztabu – 1 min.**
2. Przypomnienie zadania własnego i myśli przewodniej dowódcy – **Szef Sztabu – 2 min.**
3. Krótkie wnioski z oceny terenu oraz prawdopodobny sposób (sposoby) działania przeciwnika – **Szef Zespołu Rozpoznania Centrum Dowodzenia – 3 min.**
4. Przedstawienie opracowanych trzech wariantów działania wojsk własnych – **Szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia i jego oficerowie – 7 min .**
5. Pytania, wyjaśnienie niezbędnych szczegółów lub niejasności – oficerowie specjaliści obecni na odprawie, **Szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia – 5 min.**
6. Wytyczne do dalszej pracy, ewentualne uaktualnienie planu pracy dowództwa, zakończenie – **Szef sztabu – 2 min.**

Szef sztabu brygady – (zadanie 41 BZ) – 41 BZ z plmin, drnz, ksap, 2 kmo, GER 4 DZ, bOT, kOT przejąć prowadzenie walki od jednostek OW na

linii KONAR, bronić nakazanego rejonu obrony oraz nie dopuścić do przerwania się przeciwnika w kierunku: CZARNOGLÓW /9651/ – JANÓW /6445/. W celu zabezpieczenia wejścia do walki odwodu 4 DZ z linii BIAŁA lub ŻÓŁTA.

MYŚL PRZEWODNIA DOWÓDCY 41 BZ – myślą przewodnią jest, po przejściu walki od sił walczących z przodu, zorganizować pozycję przednią, z rejonem kluczowym na prawym skrzydle brygady. Natomiast większością sił brygady zorganizować obronę w głównym obszarze obrony z rejonem kluczowym na lewym skrzydle ugrupowania brygady. Obronę prowadzić uporczywie i maksymalną ilością sił, tym samym stworzyć podstawowe warunki do prowadzenia przez przełożonego odwodowej brygady.

Oficer zespołu rozpoznania – (wstępna ocena terenu – patrz też zał. nr 1)

– Omawiany obszar leży pod względem geograficznym na terenie Niziny Środkowomazowieckiej i Niziny Południowopodlaskiej. W obrębie obszaru zainteresowania 41 BZ, nizinę środkowomazowiecką i południowopodlaską stanowią przede wszystkim: Równina Wołomińska i Wysoczyzna Kałuszyńska. Do najistotniejszych elementów środowiska geograficznego będących zarazem ważnymi czynnikami warunkującymi przebieg działań militarnych na omawianym obszarze należą: rzeźba terenu, wody, kompleksy leśne, grunty.

WNIOSKI:

Omawiany obszar pod względem ukształtowania powierzchni należy do terenu równinnego, łagodnie falistego (pagórkowatego), innymi słowy teren płaski, równinny z nielicznymi wzniesieniami;

Obszar charakteryzuje się przewagą monotonnych równin, zupełnie płaskich lub łagodnie falistych. Powyżej 200 m teren wznosi się tylko w kilku punktach, szczególnie na północny - zachód od m. Kałuszyn (Garczyn Duży) – stając się obszarem kluczowym;

Analizowany obszar pocięty jest formami obniżen i dolin rozłokowanych wzdłuż głównych cieków wodnych – rzek: Świder, Mienia, Rządza, Osownica,

Liwiec, które jednocześnie stanowią będą główne przeszkody wodne, przyczyniając się jednocześnie do kanalizowania ruchu wojsk. Występuje bardzo duża liczba strumieni i cieków wodnych (stawy hodowlane);

Z punktu widzenia ukształtowania terenu, obszar – z wyjątkiem wysokich i stromych stoków dolin rzecznych – należy uważać za bardziej korzystny do działań zaczepnych niż obronnych, może jednak powodować utrudnienia w ruchu;

W odniesieniu do wytrzymałości gruntów warunki przejezdności terenu na obszarze działań mogą być bardzo zróżnicowane. Uwzględniając warunki atmosferyczne należy generalnie przyjąć, iż dobrą przejezdnością będą odznaczały się tereny z gruntami piaszczystymi. Natomiast na terenach pokrytych glinami wystąpią utrudnienia w ruchu do całkowitego braku przejezdności. Obszary trudno przejezdne lub nieprzejezdne mogą wystąpić w rejonach pokrytych glinami dolinnymi i torfami;

W prezentowanym obszarze sieć dróg rozwinięta jest w stopniu bardzo dobrym, uwzględniając jednak specyfikę terenu znaczna część dróg ma charakter dofrontowy;

Przeszkody terenowe:

- Liniowe: kompleks leśny w rejonie m. Cegłów, staw rybny;
- Tereny trudne: nadbrzeża rzek,

Tereny kluczowe: Dobre, Wierzbno, wzgórze Garczyn Duży (223,1 m n.p.m.).

Ponadto przeszkodami z punktu widzenia ukształtowania terenu są nasypy kolejowe, zwłaszcza na liniach m. Warszawa – Białystok. Pokrycie terenu i możliwości maskowania: najlepsze na kierunku: Wyględówka – Jakubów.

Szef zespołu rozpoznania – (położenie, wstępna ocena przeciwnika – patrz też zał. 2) – Przeciwnik z powodzeniem rozwija operację zaczepną w kierunku: WYSOKIE (6400) – MIŃSK MAZOWIECKI. W dotychczasowych działaniach przeciwnik rozbił wojska broniące obszaru

na północ od BUGU i NURZCA i w godzinach wieczornych 04 ST czasowo zatrzymany został na rubieży: 3 km zach. OSTRÓW MAZOWIECKA (6052), 1 km płd. SZYNKARZYŻNA (5232), 1,5 km płd. MIEDZNA, JABŁONNA LACKA, 3 km płd. CIECHANOWIEC (0040). W odwodzie przeciwnik posiada 12 DZ, która może być wprowadzona do walki rano 05.01. na kierunku: KOSÓW LACKI – DOBRE. Ocenia się, że przeciwnik wprowadzając do walki 12 DZ dążyć będzie prawdopodobnie do stworzenia dogodnych warunków wprowadzenia do bitwy sił 2 A, opanowując do końca dnia 05.01. rubież drogi: PNIERNIK – KARCZEWICE. Należy oczekiwać, że „Północni” mając dane o istnieniu pozycji przedniej i jej ogólnym rozpoznaniu w ciągu nocy odtworzą zdolność bojową zgrupowań taktycznych w sile dwóch batalionów (ze składu 12 DZ), które we współdziałaniu z pododdziałami będącymi w styczności, w godzinach rannych dnia następnego wykonają uderzenie w kierunku: KORYTNICA – MIŃSK MAZOWIECKI z zadaniem pokonania pozycji przedniej 41 BZ i stworzenia warunków do wprowadzenia do walki jednostek 21 DZ i 24 BZ.

Ataku pierwszej pozycji należy oczekiwać po przełamaniu pozycji przedniej przez zgrupowania taktyczne 12 DZ, tj. po około 3-4 godzinach walki. Prawdopodobnie po tym czasie „Północni”, przy wsparciu lotniczym i artyleryjskim, rozpoczną natarcie na kierunku: **DOBRE – MIŃSK MAZOWIECKI**. Przewiduje się, że:

- 21 DZ nacierać będzie dwoma brygadami w pierwszym rzucie na głównym kierunku uderzenia armii, rozwijając natarcie na kierunku: DOBRE – RUDZIENKO;

- 212 BZ nacierać będzie prawdopodobnie dwoma batalionami w pierwszym rzucie na kierunku: NOWE DOBRE – wsch. RUDZIENKO;

- 213 BZ nacierać będzie prawdopodobnie na prawo od 212 BZ i może również zagrozić 41 BZ;

- 24 BZ (prawdopodobnie wzmocniona) nacierać będzie prawdopodobnie dwoma batalionami w pierwszym rzucie na kierunku: WIERZBNO – CZARNOGŁÓW – GARCZYN DUŻY.

W przedstawionym wariantcie przeciwnik uzyska nasycenie sił umożliwiające wykonanie zadania, utrzymanie wysokiego tempa natarcia, będzie posiadał możliwości wykonywania manewrów. W wypadku przełamania obrony 41 BZ uzyska możliwość wprowadzenia odwodów operacyjnych.

W dotychczasowych działaniach przeciwnik wspierany był przez lotnictwo taktyczne, które głównie wykonywało uderzenia na stanowiska dowodzenia i przegrupowujące się pododdziały na drogach marszu.

W toku prowadzenia działań zaczepnych należy liczyć się z działaniem oddziałów wydzielonych, oddziałów obejścia i desantów powietrznych, których celem działania może być uchwycenie terenów kluczowych.

Szef zespołu planowania – (warianty działania wojsk własnych) – patrz zał. nr 3,4,5.

Szef sztabu - Panowie oficerowie – czy są pytania do szefa zespołu planowania odnośnie opracowanych wariantów działania?

Szef sztabu – (wytyczne do pracy podwładnych) – Panowie oficerowie, do następnej odprawy koordynacyjnej, której przedmiotem będzie rozważenie wariantów działania, poszczególni oficerowie sztabu przygotowują następujące dane:

- Szef Zespołu Planowania przygotować dane do symulacji dowolną techniką w celu ustalenia słabych i silnych stron poszczególnych wariantów;
- Szef Zespołu Rozpoznania przygotować dane do symulacji;
- Szef Zespołu Dowodzenia działaniami być w gotowości do przedstawienia aktualnego położenia z uwzględnieniem aspektów mających wpływ na aktualny proces planowania;
- Oficerowie łącznikowi przedstawić zmiany w sytuacji w reprezentowanych jednostkach.

Zakończenie odprawy koordynacyjnej – szef sztabu

Panowie oficerowie – Czy są do mnie pytania? (ewentualne odpowiedzi). Czy wszystko jest zrozumiałe? Jeżeli tak, spotykamy się na odprawie koordynacyjnej w celu rozważenia wariantów o 050400.

2.3. Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej stawianiu zadań.

Po opracowaniu planu i rozkazu operacyjnego w dogodnych warunkach dowódca może zarządzić przeprowadzenie kolejnej odprawy koordynacyjnej, która będzie miała na celu **postawienie zadań podwładnym** oraz koordynację działań pomiędzy podwładnymi jednostkami. Odprawa ta odbywa się na stanowisku dowodzenia wydającego rozkaz, gdzie przybywają podlegli dowódcy wraz ze swoimi grupami operacyjnymi. W odprawie tej oprócz dowódcy, szefa sztabu oraz podległych dowódców uczestniczą także:

- kierownicy zespołów funkcjonalnych obsady operacyjnej stanowiska dowodzenia;
- przebywający na nim oficerowie łącznikowi.

Odpowiedzialnym za przygotowanie odprawy jest **szef sztabu**, natomiast bezpośrednim wykonawcom koordynującym poczynania wszystkich komórek organizacyjnych stanowiska dowodzenia jest szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia.

Do czasu rozpoczęcia odprawy przygotować należy:

- komplet dokumentów dyrektywnych dla każdego przybyłego podwładnego dowódcy;
- mapę sytuacyjną (oleatę) z aktualnym położeniem przeciwnika, jednostek własnych, sąsiadów, jednostek działających w naszym rejonie odpowiedzialności oraz innych ważnych elementów (może to być kilka map i schematów); oleatę z planem działania (np. Aneks C (PLAN OBRONY) do Rozkazu Operacyjnego nr 6 8 DZ);
- oleaty z prawdopodobnymi wariantami działania przeciwnika.

Układ odprawy koordynacyjnej poświęconej stawianiu zadań może być następujący:

1. Wstęp:
 - złożenie meldunku, przedstawienie celu i układu odprawy – szef sztabu;
2. Przedstawienie przebiegu aktualnego przebiegu linii styczności wojsk, podanie wniosków dotyczących prawdopodobnego dalszego działania przeciwnika, a w tym wariantu działania przyjętego jako najbardziej prawdopodobny lub najgroźniejszy dla wojsk własnych – szef Zespołu Rozpoznania Centrum Dowodzenia.
3. Podanie zadania przełożonego i jego zamiaru działania (z zaakcentowaniem myśli przewodniej)– szef Zespołu Planowania Centrum Dowodzenia.
4. Przedstawienie położenia oraz zadań sąsiadów, zasadniczych jednostek działających w naszym rejonie odpowiedzialności (nie będących w podporządkowaniu dowódcy stawiającemu zadania) – szef Zespołu Informacyjnego Centrum Wsparcia (alternatywnie szef Zespołu Dowodzenia Centrum Dowodzenia) lub oficerowie łącznikowi.
5. Przedstawienie zadania własnego, zamiaru działania – dowódca lub szef sztabu.
6. Postawienie zadań podległym dowódcom (w tym sprecyzowanie podziału sił i elementów dowodzenia i koordynacji działań) – dowódca.
7. Określenie zasadniczych elementów w zakresie zabezpieczenia logistycznego - szef Centrum Zabezpieczenia Działań.
8. Przedstawienie organizacji dowodzenia i łączności – szef sztabu, szef Zespołu Łączności i Informatyki Centrum Wsparcia Dowodzenia.
9. Podsumowanie – dowódca, szef sztabu.
10. Przerwa – analiza zadań przez dowódców wraz z ich grupami operacyjnymi.
11. Pytania podległych dowódców do stawiającego zadania, szefa sztabu, oficerów sztabu.

12. Sprawdzenie zrozumienia zadań przez podwładnych (po opuszczeniu miejsca odprawy przez oficerów sztabu oraz grupy operacyjne), wytyczne dowódcy.

13. Zakończenie odprawy.

Niekiedy, w celu umożliwienia szybszego rozpoczęcia cyklu decyzyjnego procesu dowodzenia u podwładnych, stawianie zadań może mieć miejsce po zakończeniu odprawy decyzyjnej, w której w takiej sytuacji biorą udział podlegli dowódcy. Pomimo, iż rozkaz operacyjny nie jest jeszcze gotowy, otrzymują oni ustne zadania od dowódcy i jeżeli jest to możliwe, kopie oleat z wariantem działania wybranym przez dowódcę. Z formalnego punktu widzenia jest to wydanie ustnych wstępnych zarządzeń operacyjnych. Porządek stawiania zadań (po podjęciu przez dowódcę decyzji i ogłoszeniu zamiaru jest analogiczny do przedstawionego powyżej, z wyjątkiem punktów 1 – 5, gdyż te informacje przekazywane są na początku odprawy decyzyjnej i nie ma potrzeby ich powtarzania.

ZAKOŃCZENIE

Jak wspomniano na początku opracowania, cykl decyzyjny procesu dowodzenia to ukierunkowany i powtarzający się cykl myślenia i działania. W ramach tego cyklu poszukuje się najlepszych sposobów rozwiązywania problemów decyzyjnych. W ramach tego cyklu poszukuje się najlepszych sposobów rozwiązywania problemów decyzyjnych. Każde nowe zadanie jest inne od poprzedniego. Organizacja pracy właśnie poprzednia, dziś może wymagać innego podejścia.

Odprawa koordynacyjna jest narzędziem zapewniającym niezbędną elastyczność z tym zakresem. Nie przywiązujemy więc „na stałe” celu i miejsca odprawy w cyklu decyzyjnym do konkretnego problemu. Odwrotnie doskonalmy się w traktowaniu odprawy koordynacyjnej jako narzędzia mającego usprawnić i ułatwić pracę wojskowej organizacji, jaką jest dowództwo rozmieszczone na stanowisku dowodzenia.

LITERATURA

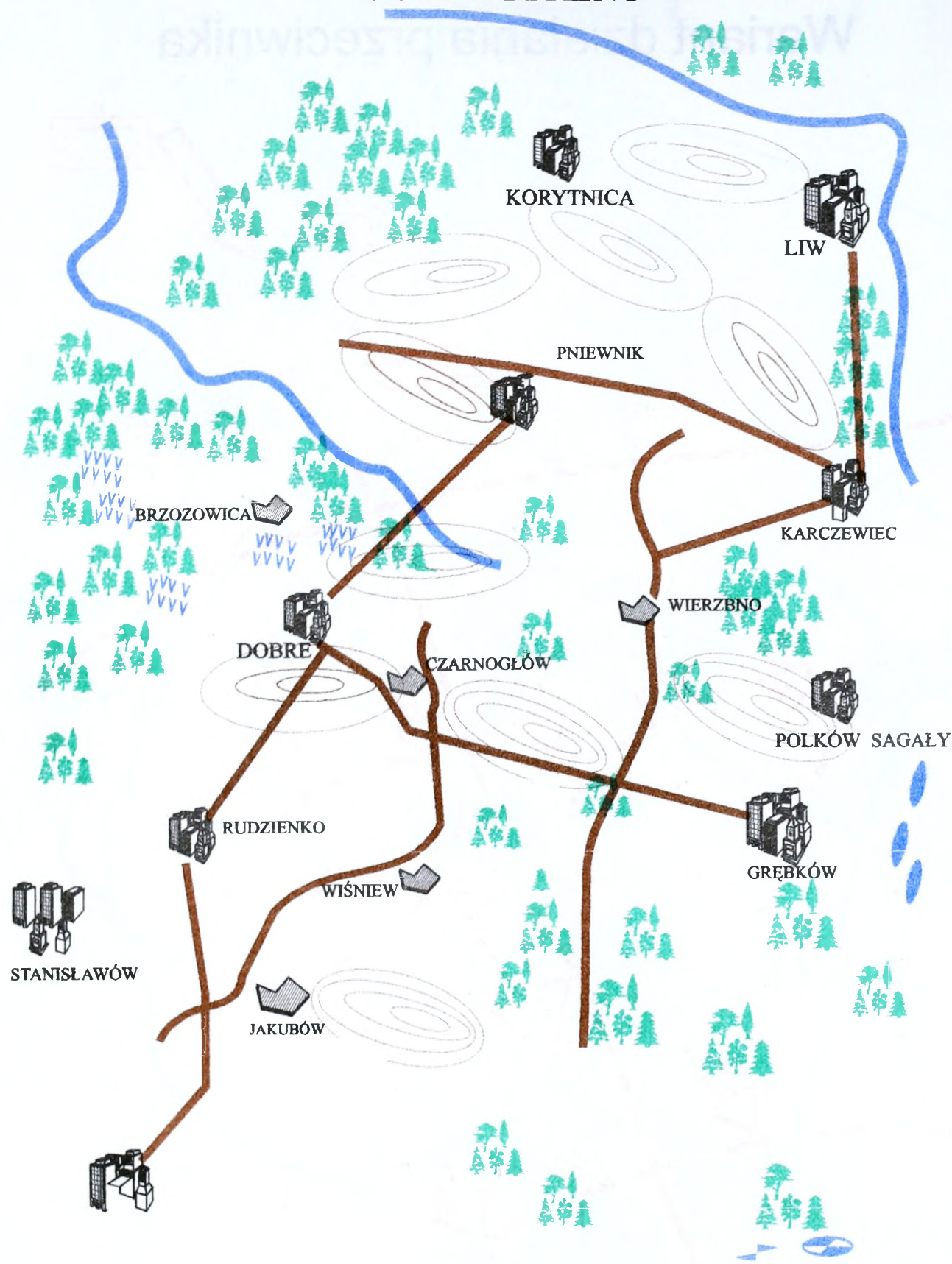
1. Ćwiczenie wprowadzające Nr 111. Związek taktyczny i oddział w operacji i walce, dokumentacja ćwiczenia, Warszawa AON 1998.
2. Metody i treść pracy zespołów funkcjonalnych na stanowisku dowodzenia wojsk lądowych, praca zbiorowa, Warszawa AON 1999.
3. Michniak J., Metody i treść pracy zespołów funkcjonalnych na stanowisku dowodzenia wojsk lądowych, cz. II, Stanowisko dowodzenia batalionu, Warszawa AON 2000.

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

- 1. Ocena terenu przyszłych działań brygady - rys. 1. Ocena terenu.**
- 2. Działanie przeciwnika - rys.2. Wariant działania przeciwnika.**
- 3. Wariant działania wojsk własnych nr 1 - rys.3. Wariant 1.**
- 4. Wariant działania wojsk własnych nr 2 - rys. 4. Wariant 2.**
- 5. Wariant działania wojsk własnych nr 3 – rys. 5. Wariant 3.**

KLAUZULA TAJNOŚCI
OCENA TERENU

Załącznik 1

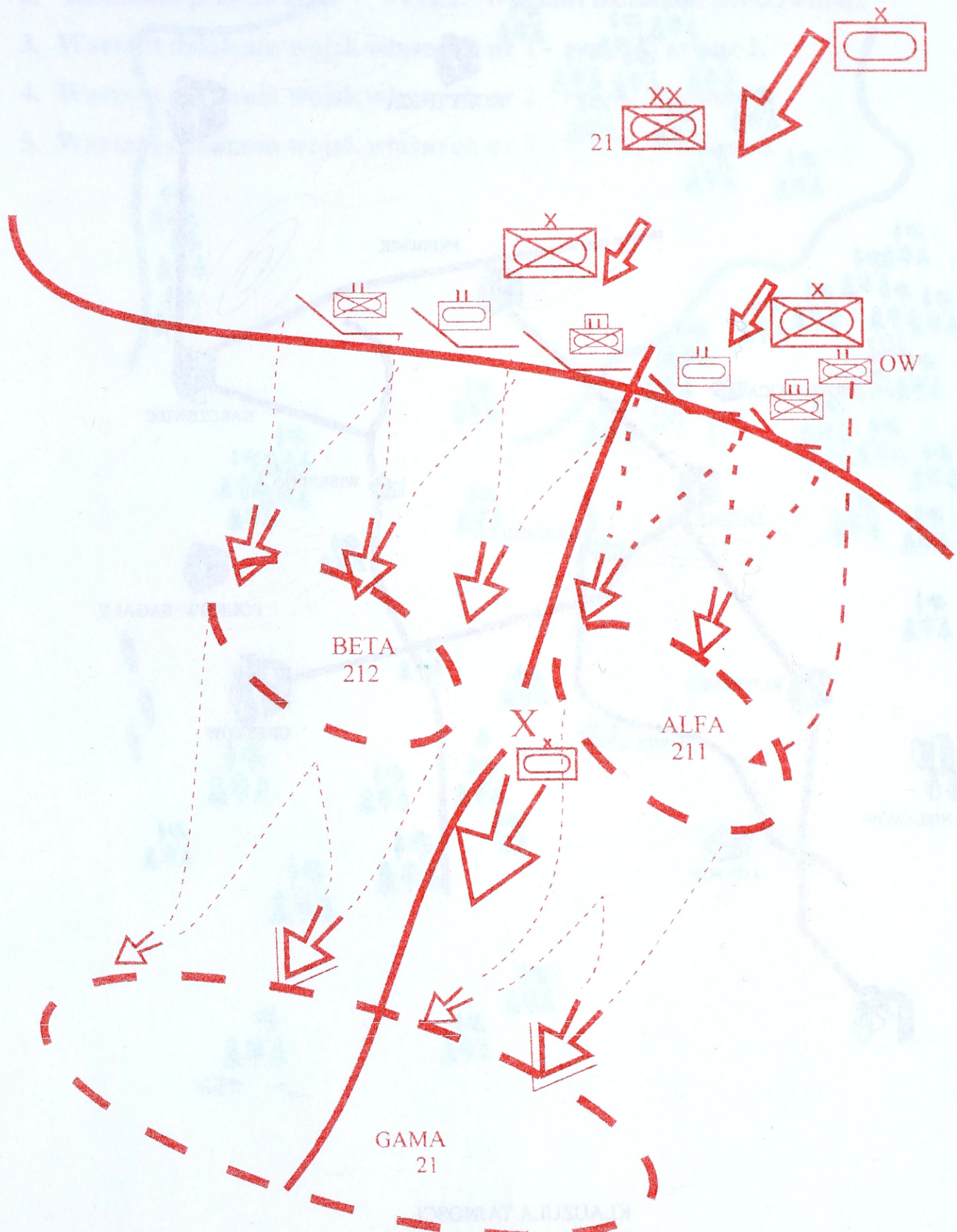

KLAUZULA TAJNOŚCI

Rys. 1. Ocena terenu
Źródło: Opracowanie własne

KLAUZULA TAJNOŚCI

Wariant działania przeciwnika

KLAUZULA TAJNOŚCI

Rys. 2. Wariant działania przeciwnika.

Źródło: Opracowanie własne

KLAUZULA TAJNOŚCI

Wariant 1

WARIANT 1:

- jeden bz organizuje pozycję przednią
- dwa bz w drugim rzucie, w odwodzie bcz i bz /po wyjściu z walki/
- istota działania polega na zatrzymaniu przeciwnika przed linią ŚWIST i zabezpieczenia zwrotu zaczepnego DZ

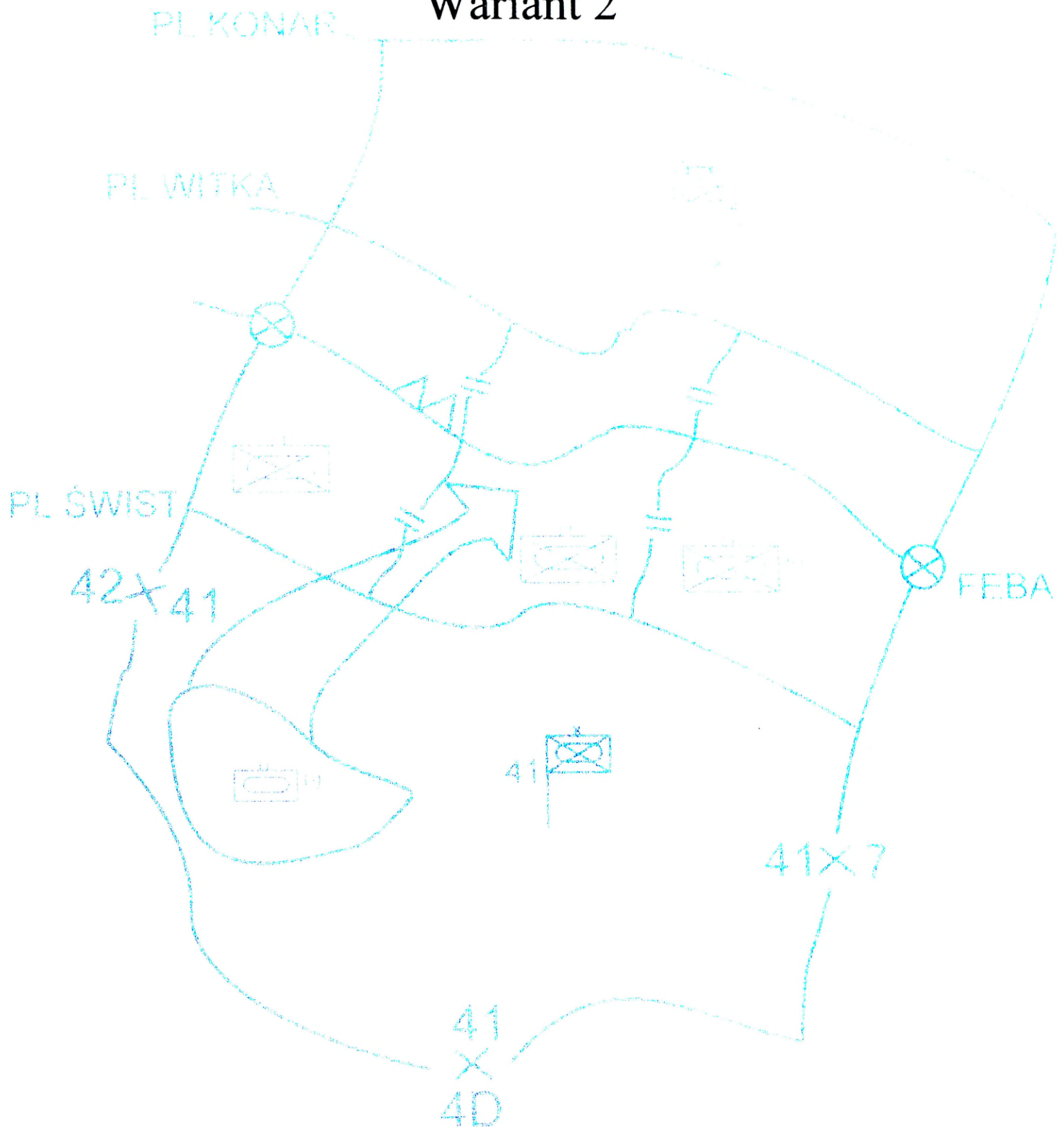
KLAUZULA TAJNOŚCI

Rys. 3. Wariant działania wojsk własnych nr 1.

Źródło: Opracowanie własne

KLAUZULA TAJNOŚCI

Wariant 2

WARIANT 2:

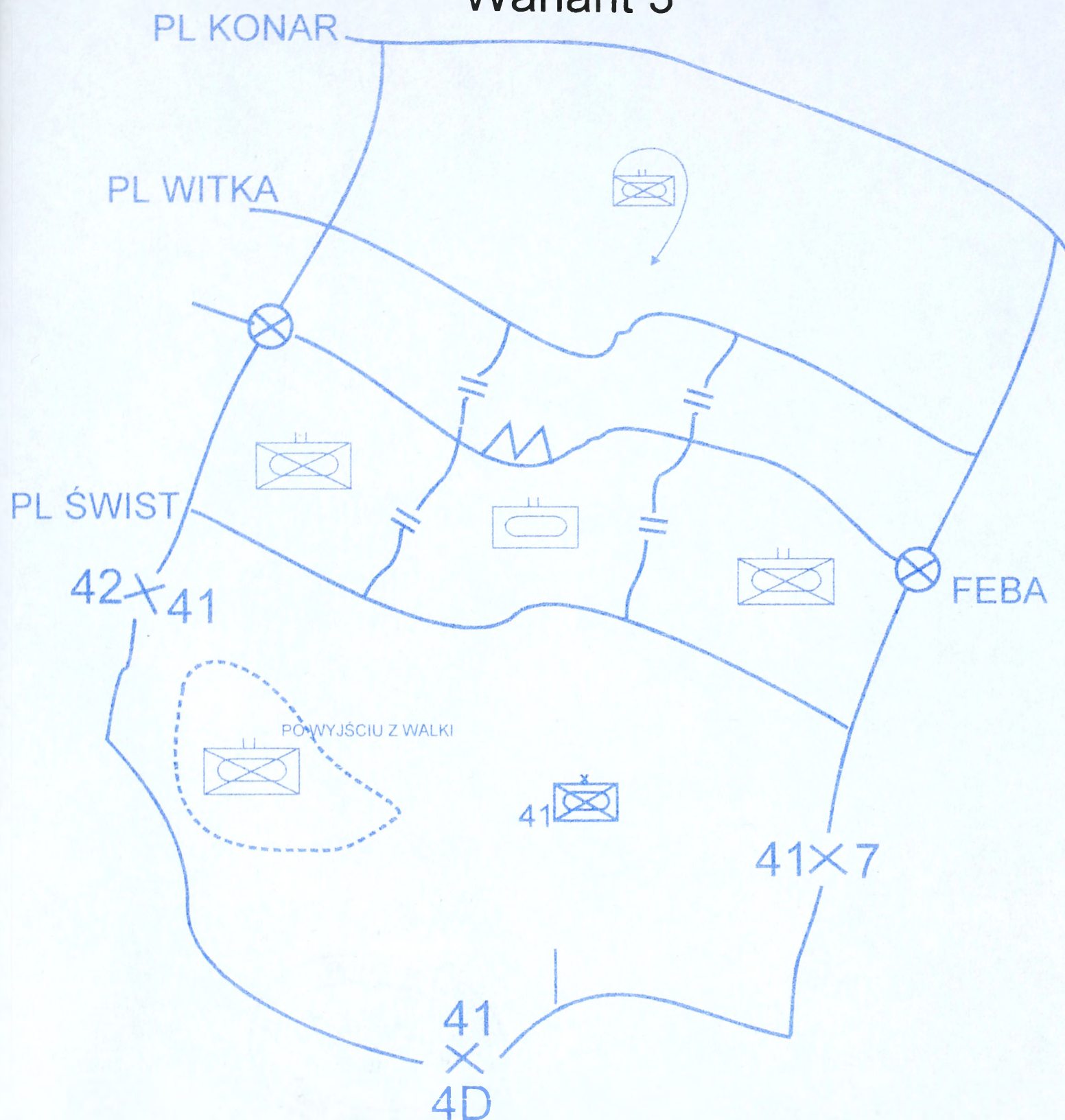
- pozycję przednią organizuje zgrupowanie taktyczne
- trzy bcz w drugim rzucie, w odwodzie bcz
- istota działania polega na zatrzymaniu przeciwnika przed linią ŚWIST i zabezpieczenia zwrotu zaczepnego DZ

KLAUZULA TAJNOŚCI

Rys. 4. Wariant działania wojsk własnych nr 2

Źródło: Opracowanie własne

Wariant 3

WARIANT 3:

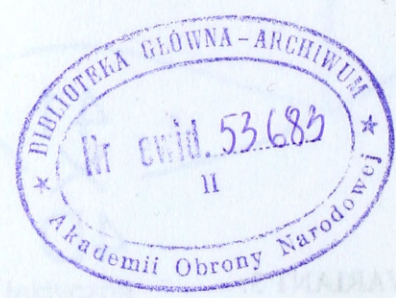
- jeden bż organizuje pozycję przednią
- dwa bż i bcz w pierwszym rzucie, w odwodzie bż /po wyjściu z walki/
- istota działania polega na zatrzymaniu przeciwnika przed linią ŚWIST i zabezpieczeniu zwrotu zaczepnego DZ

KLAUZULA TAJNOŚCI

Rys. 5. Wariant działania wojsk własnych nr 3.

Źródło: Opracowanie własne

Wariant 3

WARIANT 3
 - jeden z wariantów projektu
 - dla celów wojennych
 - wariant 3

WARIANT 3

Rys. 3. Wariant 3. Wariant 3. Wariant 3.

Wariant 3. Wariant 3. Wariant 3.

Wariant 3. Wariant 3. Wariant 3.